

domme; thi det er underkastet fremmed Herredømme i dette Dødelik, da vi kun have $\frac{1}{3}$ Stemme i dets Bestyrelse. Under disse Omstændigheder kan jeg naturligtvis ikke stemme enten for noget nyt Statslaan, beregnet paa Krig, eller for Noget, som skal betroe Krigen, skal betroe Sværdet, skal betroe de Midler, Danmark har til sit Forsvar — vi maae vel næsten sige de yderste Midler — betroe det til et Ministerium, som i det mindste i mine Dine, enten ikke kan eller vil bruge dem til Danmarks Redning.

N. Sørensen: Jeg vil ikke her holde en Tale om Tillid eller Mistillid til det nærværende Ministerium; jeg vil kun yttre, hvad der er Folkets Stemme og navnlig Folkets Stemme i den Deel af Jylland, som forrige Aar var occuperet af Fjenden. Og det er, at skal Jylland i ethvert Aar ved Krigen Udbrud staae aabent for Fjendens Indgang som til et Spisefammer, og uden at Jylland kan forsvares ved alle de Midler, som dertil udfordres, da kan det ikke nytte at fortsætte Krigen under saadanne Omstændigheder. Jeg kan efter min bedste Overbeviisning og Samvittighed ikke stemme for, at en Skillings Udgift til Krigen videre Førelse bevilges, medmindre der gjøres de nødvendige Forestillinger og Raadslagninger om Midlernes Tilvebringelse i den Udstrækning og af den Kraft og Størrelse, som kan ansees tilstrækkelig til Landets Forsvar; thi ellers er det i mine Dine kun at forlænge det samme utilstrækkelige Forsvar, som vi hidtil have haft. Og jo længere vi dermed rykke frem, destomere nærme vi os Fortvivlelsen og en saadan Anseelse hos vore Fjender, at vi dog tilfids Intet kunne gjøre, men maa lade dem have; hvad de have i Besiddelse. Der er efter min Overbeviisning kun 2 Ting at vælge imellem; det er afgjørende Fred eller afgjørende Krig. Den Middelvei, som hidtil er bleven fulgt, nemlig fremmede Magters Mægling, enten ved Afgjørelsen ved Raadslagninger eller ved at sende Hjælpetropper, har hidtil vist sig aldeles forgæves. Altsaa at fortsætte Krigen det tredje Aar, naar de to foregaaende have vist sig ufrugtbare og mislykkede, det kan jeg ikke stemme for. Hvad der kunde virke til en Af-

gjørelse det er, efter min inderligste Overbeviisning, kun de to Ting, enten en saa stor og tilstrækkelig Udrustning, at det kan siges: nu gjør Danmark i dette Tilfælde, hvad det paa Krigen Begne bør og kan gjøre, eller ogsaa en almindelig Fredslutning ved bare Forhandlinger, hvortil der ikke behøves mindste Krigsførelse eller mindste Skillings Udgift. Jeg mener, at der fra det slesvigiske Folk, fra det oprørske Folk til vor Regjering er indkommet Forslag, nemlig om Tillidsmænds Forhandlinger fra begge Sider om den endelige Afgjørelse eller Forberedelsen til en fredelig Udvæjning af dette Spørgsmaal. Jeg finder, at et saadant Forslag burde tages under Overveielse, da det er unægteligt, at kunne vi vinde Folket i Slesvig til en Overenskomst til at blive i deres forrige Forbindelse eller en noget forandret Forbindelse med Danmark, da vilde det igjen drages bort fra den tydske Plan og Forbindelse, og vilde med forenede Kræfter slutte sig til Danmark, og da trænge vi ikke til Preussens eller fremmede Magters Indblanding i Sagen. Jeg vil ikke engang forundre mig over, hvad Andre stemme eller ikke stemme i nærværende Sag, men jeg kan kun efter den Overbeviisning, efter det Alvor, hvori den staaer for mig, ikke stemme for en Loys Tilveiebringelse, hvorved den samme Tilstand skulde forlænges, jeg kan det ikke, og derfor har jeg med disse saa Ord begrundet min Mening.

Hjerrild: Jeg skal ingenlunde indlade mig paa en vidtløftig Forhandling i denne Sag, for det forstaaer jeg mig ikke saa rigtig paa, men der er falden nogle Uttringer fra en æret Rigsdagsmand her, som jeg maa modsigte. Jeg boer nemlig i det occuperede District; nu sagde han, at Beboerne i det occuperede District vilde, inden de vilde votere noget Nytt til Krigen, have Sikkerhed for, at der kan bringes en saadan Armee tilveie, at den kan holde Tydskerne eller hvad vore Fjender ellers hedde, ude. Dette maa jeg imidlertid modsigte. At de nødvendig vilde have dem ind, det er sandt, og at de have voldt os meget Fortred, det er ogsaa sandt, men kan den Omstændighed, at vi holde igjen paa bedste Raade, om vi ogsaa skulde trækkes med dem engang endnu, føre til et godt